

заклелъ се бихъ да не изневѣрявамъ
на вашитѣ надежди и мечти,
но Майстора . . .

(замълчава вслушанъ)

Свещеника. (Очуденъ)
... Какво смушава духъ?

(мълчание)

Майсторъ Лалйо (пребледнелъ)
Послушай те! Гласътъ пакъ заговори . . .

(Всички вслушани)

(Майсторъ Лалйо слуша и клати глава, като да отговаря на
чутото, после погледва всичко и остава изненаданъ, че
другитѣ не чуватъ)

Майсторъ Лалйо (погледва го въ недоумение)
Не чувате? — Ослушайте се само!

Свещеника (Вслушанъ затаено)
Какъвъ ти гласъ! — То ветъръ е въ куминъ...

Майсторъ Лалйо (въ трепетъ)
Не отче, не — чуй, ясно шепне вече! . . .

(Затаява гласъ вслушанъ и увлеченъ, почва да повтара,
що му се чува).

. . . Който нужди не хора разбира
и живѣе добрини да стори —
свой да нѣма. Своето го спира
скжпо благо на други да твори. . .
Своя радостъ нему се не пада;
Щастието майсторово бива
въ мжкитѣ си дири отрада. . .
Своята болка отъ други да скрива. . .
Да не чака младини на младостъ;
и средъ свои пакъ да е сиротенъ. . .
Всички хора иматъ дѣлъ на радостъ,
Майсторътъ е винаги самотенъ

(Замлъква и оборва глава)